

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев2 505/2014
09.04.2015. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Весне Поповић, председника већа, Лидије Ђукић и Божидара Вујичића, чланова већа, у правној ствари тужиоца Ж.И. из Ж., чији је пуномоћник В.И., адвокат из Т.,..., против туженог ЈКСП Т. из Т., Улица ..., кога заступа М.П., адвокат из Б., Улица ..., ради поништаја решења и враћања на рад, одлучујући о ревизији тужиоца изјављеној против пресуде Апелационог суда у Крагујевцу Гж1 2853/12 од 03.04.2013. године, у седници одржаној 09.04.2015. године, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ, као неоснована, ревизија тужиоца изјављена против пресуде Апелационог суда у Крагујевцу Гж1 2853/12 од 03.04.2013. године.

Образложење

Пресудом Основног суда у Крагујевцу, Судска јединица у Тополи, П1 8717/10 од 02.03.2012. године, ставом првим изреке одбијен је, као неоснован, тужбени захтев тужиоца којим је тражио да се поништи решење број 3031 од 25.10.2010. године, којим је отказан уговор о раду број 1167 од 15.05.2006. године и анекс уговора о раду број 2624 од 13.10.2009. године, као незаконито. Ставом другим изреке, одбијен је тужбени захтев тужиоца којим је тражио да се тужени обавезе да у року од осам дана по правноснажности пресуде врати тужиоца на посао и распореди га на послове и радне задатке радника на депонији смећа. Ставом трећим изреке, обавезан је тужилац да туженом на име накнаде парничних трошкова исплати 52.200,00 динара. Допунским решењем истог суда П1 8717/10 од 03.04.2012. године, ставом првим изреке обавезан је тужилац да туженом исплати 52.200,00 динара, на име накнаде парничних трошкова са законском затезном каматом почев од истека парниционог рока до коначне исплате, а ставом другим изреке одређено је да пресуда у осталом делу остаје неизмењена.

Пресудом Апелационог суда у Крагујевцу Гж1 2853/12 од 03.04.2013. године, ставом првим изреке одбијена је, као неоснована, жалба тужиоца и потврђена првостепена пресуда у ставу првом и другом изреке. Ставом другим изреке, укинута је првостепена пресуда у ставу трећем изреке, као и допунско решење првостепеног суда и предмет је враћен првостепеном суду на поновни поступак.

Против правноснажне пресуде донесене у другом степену, тужилац је изјавио ревизију због битне повреде одредаба парничног поступка, погрешно и непотпуно утврђеног чињеничног стања и погрешне примене материјалног права.

Тужени је поднео одговор на ревизију тужиоца.

Испитујући побијану пресуду у смислу одредбе члана 399. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“, број 125/04 и 111/09), који се примењује на основу члана 506. став 1. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“, број 72/11), Врховни касациони суд је нашао да ревизија тужиоца није основана.

У поступку није учињена битна повреда одредаба парничног поступка из члана 361. став 2. тачка 9. ЗПП, на коју Врховни касациони суд пази по службеној дужности. Нема ни битне повреде одредаба парничног поступка из тачке 12. наведеног члана, на коју се ревизијом указује, јер је изрека пресуде јасна и разумљива, а побијана одлука садржи јасне и потпуне разлоге о одлучним чињеницама које нису у супротности са изведеним доказима.

Према утврђеном чињеничном стању, тужилац је био у радном односу код туженог и радио је на радном месту возача теретних возила, радних и грађевинских машина. Анексом уговора о раду од 13.10.2009. године, распоређен је на радно место радника на депонији смећа, а наведени анекс тужилац оспорава у предмету истог суда П1 2994/10. У поступку који је тужени спровео против тужиоца, решењем туженог од 25.10.2010. године, тужиоцу је отказан уговор о раду од 15.06.2006. године, као и анекс уговора о раду од 13.10.2009. године, због непоштовања радне дисциплине, применом члана 179. тачка 3. Закона о раду. Наиме, 28.08.2010. године, у суботу, непосредни руководиоца тужиоца, управник сектора, М.В., је по телефонском позиву директора туженог и уз обавештење да се депонија туженог у месту Т. дими, дошла и утврдила да је пожар на наведеној депонији у току и том приликом није затекла тужиоца на радном месту у радном времену, а које је суботом трајало до 20 часова, након чега је организовала гашење пожара, који је угашен око 22.30 часова. Против овог решења тужилац је изјавио приговор, а који је одбијен одлуком Управног одбора туженог број 3512 од 03.12.2010. године.

Полазећи од утврђеног чињеничног стања, правилно су нижестепени судови применили материјално право када су одбили тужбени захтев за поништај спорног решења од 25.10.2010. године о отказу уговора о раду од 15.06.2006. године, анекса уговора о раду од 13.10.2009. године, као и за враћање на радно место.

Одредбом члана 179. тачка 3. Закона о раду ("Службени гласник РС" 24/05, 61/05 и 54/09), прописано је да послодавац може запосленом да откаже уговор о раду ако запослени не поштује радну дисциплину прописану актом послодавца, односно ако је његово понашање такво да не може да настави рад код послодавца.

Испитујући законитост спорног решења од 25.10.2010. године, нижестепени судови су правилно закључили да је настао отказни разлог из одредбе члана 179. тачка 3. Закона о раду, с обзиром да 28.08.2010. године тужилац, који је био запослен код туженог и који је обављао послове радника на депонији смећа, је без одобрења руководиоца самовољно напустио радно место пре истека радног времена. Наиме, како је утврђено да је тужилац на овај начин својом кривицом, учинио непоштовање радне дисциплине које му је стављено на терет, а да је његово понашање такво да не може да настави рад код туженог, као

послодавца, то Врховни касациони суд налази да је правилан закључак нижестепених судова да је на овај начин настао отказни разлог из одредбе члана 179. тачка 3. Закона о раду. Имајући у виду да је доношењу спорног решења претходило писмено упозорење тужиоцу о постојању разлога за отказ уговора о раду, а које му је достављено уз остављање рока за изјашњење, испоштована је и одредба члана 180. ст. 1. и 2. Закона о раду.

Неосновани су ревизијски наводи да упозорење туженог од 07.09.2010. године није донето у складу са чланом 180. Закона о раду, јер је правилно утврђено да је тужени писаним путем упозорио тужиоца на постојање разлога за отказ уговора о раду, а у коме је наведен основ за давање отказа, чињенице и докази који указују на то да су се стекли услови за отказ, као и рок од 5 радних дана за давање одговора на упозорење, а на које је тужилац 13.09.2010. године поднео изјаву, односно одговор, због чега је правилно примењена одредба члана 180. ст. 1. и 2. Закона о раду.

Ревизијске наводе којима се у претеженом делу указује на погрешну оцену доказа, чиме се посредно оспорава чињенично стање, Врховни касациони суд није ценио, јер се ревизија из ових разлога не може изјавити у смислу одредбе члана 398. став 2. ЗПП.

На основу изнетог, применом одредбе члана 405. ЗПП, одлучено је као у изреци.

**Председник већа
судија
Весна Поповић,с.р.**